

[מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צצ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

91. עראי וקבע

'הפטמלה' כמ מקומו בהתרגשות והביא לכלום כסאות. "נו, עם מי יש לנו הכבוד?" שאל האב האירופאי בידידות. בעלה של החותם הציג את עצמו לאחר מכון סיפר מעט על אישתו. "ומה שם הנעורים של רעיעיתך?" המשיך האירופאי לגלל שיחה בהיותו חובב 'משפחה'ו. "וילמן" (השםותבדויים, אך הסיפור עצמו מדויק עד אחרון הפרטים), השיב האיש. "של לכם קשר לרב יששכר וילמן?" שאל האב בסקרנות גליה "אתה מתכוון לר' יששכר וילמן?" שאל האיש. "יה", השיב האב ועיניו מרכזות. "הוא אביה שלأشתי. לפני שנים, עלה לישראל זהה להיות כאן עד יומם פטירתו" סיפר האיש.

פינוי של האב הורו ולאחר מכון הוא פרץ בכבי. "הו, ריבונו של עולם", מלמל לעצמו שוב ושוב.

איש לא הבין דבר, אך האב לא היה מסוגל לדבר. דקות ארכוט חלפו על כלום בצייפה, עד שהחלה האב לספר: "כאשר הייתה כבן עשר החלו רוחות מלוחמה לנשכ באירופה ואני נשלחתי על ידי ההורם ללימוד בשיסבה אנגליה. הגעתם לשם בודד כערער בערבה, מבוהל ומתגעגע. לא הייתה לי משפחה לשוחות עצלה בשבות החופשה, ומחר מארד גם ניתק הקשר עם הורי באירופה. יכולתי להיות אומלל, אם לא משפחתי וילמן שאימצה אותו כבן. אני כבר לא זוד היכן פגשתי את רבי יששכר, אך מאז שנפגשנו, הוא ואשתו פתחו ליבם וביתם עברו. הם העניקו לי מקום חם להגיא אליו כדי להתמלא בכוח ובמשך שלוש שנים היו עבורי מקום חם במדינת הקהלה. באותה תקופה לא זכו הזוג וילמן לילדיהם ובהתמלצת גדור בישראל, לאחר שלוש השנים האלה, הם עלו לארץ ישראל והקשר נוקת".

"עbero שנים ובמהלכן נזכרתי לא פעם בני הזוג וילמן. בכל פעם צו היה גואה כי רגש עצום של הכרת הטוב מהול ביחסו מצפון על כך שאיני שומר עם הזוג היקר הזה על קשר. זה היה מקום לא פטור בינו לבני אבל החיים המשיכו הללו. במשך שנים התהלך בהרגשה שיש לי איזה חоб לא פטור של הכרת תודה שלא הגעה לכדי ביטוי באופן הולם ולא ידעתי מה לעשות...".

אויראה מחשלת שורה בחדר. "תנו לי להסביר", אמר האב ופרש בכבי. "רעיעיתך היא בתו של הרוב וילמן? המשפחה של אשתק העניקה לי חיים ואתמול זכהبني להעניק לבתכם את מתנה חייה?"

*

הסיפור זה אמיתי.

אין זו אגדה אך זו כן הגדה. זו אמירה שמספרת על השגחה פרטית מיהדות ומרגשת, על שרשרת נתינה שמתהכברת בדרכו מושלם שרק ברא עולם מסוגל ליצור. העולם הזה עראי לגמרי, אבל בכוחו של יהודי ליצר בו זכויות של קבע.

שוב מגיע חג סוכות. הדפנות כמו מסתכלות סביב בפליה, מתחפשות אותו ולא מוצאות, סוכות היה תמיד 'ההג שלו...' בעלי אהב את הסוכה יותר מכל, היא הייתה בשבלו כמו מים לדג, ולהוציאו אותו ממש המשήם כמעט בלתי אפשרי. זאת הסיבה שבסוכות כמעט לא ייצאו להתראה והרבינו אותה, מה שיצר שרשרות של סיפורים מופלאים שתחוללים בסוכה.

*

אחד הסיפורים המודhairים שנרכם בסוכה שלנו היה סיפורו של יהודה החיפאי. יהודה, אב למשפחה ברוכה ומוכר כאישיות מיוחדת מאוד בסביבתו, התענין במשך תקופה ארוכה בנושא של תרורת כליה. בסוכות, כאשר הגיע עם משפחתו לבקר קרובו משפחה בשכונת רמות ניצל את ההודמנות כדי להגיא אלינו, לסוכה, לשבת עם בעלי, לביר ולהזכיר את נושא התרומה. הגיא עראי ויצא קבע.

קרוב לשולש שעוט ישבו בעלי יהודה ולבנו את הנושא. יהודה חקר לעומק את כל הנושא ההלכתי, הרפואי והאתי, ובקיש להבין כל פרט, ובעליו ספק לו תשוכות ברורות ונתן מענה מושלם. יש שהוא באווירה של הסוכה שתורתו לשולה ולינגנותו וכך חף לו הזמן, וכשהסתינימה השיחה בין השניים כבר יצא האוטובוס האחרון מירושלים לחיפה. "לא נורא, אשן אצל אחיך", אמר יהודה. בעלי התגנד: "הגעת למטרתך קדושה ואין סיבה שתפסיק. תחוור הביתה ותישן בסוכה שלך". הוא התקשר לחברת מוניות, הזמין מונית ספרישל, שילם מושך ושלח את יהודה הביתה, להמשיך לישון על דברים בסוכה שלו.

וכאן הסיפור רק מתחילה. לאחר סוכות החל יהודה בתהיליך ולפני פורים וכיה לתרום כליה לאישה קירה. يوم למחזרת התרומה הגיע בעלי כהగלו לבקר בבית החולים והיה עד למחזה שרישג אותו עד דמעות.

אביו של יהודה הינו יהודי אירופאי שהגיע לארץ לרוגל חיגת בר מצווה לנכדו - בן של יהודה. בಗל התרומה החליט האב להישאר בארץ עד לאחר הניתוח והיה אמר לשוב לבתו ביום שללחמתה. כתעת, בשעה שבבעל הגיא למקום, הגיע גם האב להיפרד מבנו לפני הטיסה, ולאחר מכן נכנס נכסה יחד דירה של הנתרמת, לפגש את בעל ולרואת מי תרם הבן שלו חיים.

כך נכנסו האב, בנו ובעל לחדר

בו שבו המושתלת ובעל. היא ישבה על כורסא, לחיה ורודות וכוס מים בידה. לצידה ישב בעל, דוג' כל הנדרש. כאשר נכנסה

